

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж1 1667/25
28.5.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Предрага Васића, председника већа, Мирославе Вучетић и Валентине Тодоровић Воркапић, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА из ..., ЈМБГ ..., чији пуномоћник Никола Вавић, адвокат Београда, Саре Бернар 38, против туженог "НИС" а.д. Нови Сад, Народног фронта 12, матични број 20084693, ПИБ 104052135, ради утврђења ништавости анекса уговора о раду, одлучујући о жалби тужиље изјављеној против пресуде Трећег основног суда у Београду П1 384/23 од 17.1.2025. године, у седници већа одржаној дана 28.5.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиље и **ПОТВРЂУЈЕ СЕ** пресуда Трећег основног суда у Београду П1 384/23 од 17.1.2025. године у првом и другом ставу изреке.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиље за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П 384/23 од 17.1.2025. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље којим је тражила да се утврди ништавост анекса NM-061100/HR-an/6943 од 15.9.2014. године, означеног као анекс број 16 уговора о раду 082-1504/ТС од 1.6.2006. године, те да исти не производи правно дејство, што је тужени дужан признати и трпети, као неоснован. Ставом другим изреке одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова поступка као неоснован. Ставом трећим

изреке одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова поступка као неоснован.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавила тужила побијајући пресуду у првом и другом ставу изреке из свих законских разлога.

Испитујући правилност наведене првостепене пресуде, у ожалбеном делу, у границама овлашћења прописаних одредбом члана 386 став 3 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” број 72/11, 55/14 и 18/20), Апелациони суд у Београду је нашао да је жалба тужиле неоснована.

У поступку доношења ожалбене пресуде нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка прописане одредбама члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку на које другостепени суд пази по службеној дужности, нити је учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 Закона о парничном поступку на коју се указује жалбом јер пресуда, супротно тврдњи из жалбе, садржи ваљане и разумљиве разлоге о битним чињеницама, чињенично стање је потпуно и правилно утврђено, а не ради се ни о неправилној примени материјалног права.

Према чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку следи: да је тужила била запослена код туженог на радном месту сарадник за маркетиншке активности, са VIII степеном стручне спреме, као дипломирани економиста, па да је спорним анексом бр. 16 уговора о раду број 082-150/ТЋ од 1.6.2006. године који је дана 15.9.2014. године заведен код туженог под NM-061100/HR-an/6943 који јој је достављен уз обавештење заведено код туженог дана 15.9.2014. године под NM-061100/HR-an/6943-1, а што је примила дана 19.9.2014. године, па пошто је наведени анекс потписала распоређена на радно место сарадника за дигитализацију у Служби за дигитализацију у Одељењу за дигитализацију архиве, Служба за дигитализацију архиве, Дирекција за управљање документима, Функција за организациона питања са 3.10.2014. године које је било систематизовано важећим актом којим је измењена систематизација код туженог и које радно место јесте одговарало степену стручне спреме који тужила поседује; да у опису њеног посла није била дигитализација, већ припрема за њу, те да је она те послове и обављала осим кад је била одсутна, а била је дуже после тог распоређивања на боловању; да у време кад је она распоређена и непосредно после тога њен непосредни руководиоца није имао сазнања да ће бити донети какав програм и да ће она или било ко други бити проглашен технолошким вишком; да је тужили решењем туженог које је заведено код туженог дана 14.4.2015. године под NM_064500/XP-ре/отк/214 отказан Уговор о раду број 082-1504/ТЋ од 1.6.2006. године са пратећим анексима на пословима сарадник у Служби за дигитализацију, Функција за организациона питања Дирекције за управљање документима, Служба за дигитализацију архиве, са 30 година рада у радном односу код послодавца, због престанка потребе за њеним радом, услед организационих промена па да радни однос запосленој престаје закључно са 15.4.2015. године и да се запосленој имала да исплати по наведеном решењу отпемнина у износу од 400 евра нето за сваку навршену годину рада у радном односу код послодавца, у динарској противвредности по срећем курсу Народне банке Србије на дан потписивања решења, што износи укупно 12.000 евра нето, односно укупно 1.440.056,40 динара нето те да је

тужиљи отпремнина исплаћена, као и да је доношењу тог решења претходио поступак код туженог који је спроведен на основу Програма решавања вишка запослених услед организационих и технолошких промена, код туженог је дошло до одређених екомоских и организационих промена које су имале резултат укидања радних места па и радног места не које је претходно тужилја анексом на који је усмеран њен захтев за утврђење ништавости распоређена, а тужилја је сматрала да је тужени тенденциозно извршио њен премештај на послове за које се унапред знало да ће бити укинати.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је, пошто је образложио у поновном поступку, након поновног саслушања тужилје и сведока ББ зашто је прихватио исказ сведока ББ који је изјавио да он није знао у време распоређивања тужилје анексом у односу на који она сада тражи да се утврди да је ништав ни непосредно после тога и који је објаснио у поновљеном поступку да служба за дигитализацију је имала задатак да среди архивску грађу и да припреми за дигитализацију комплетну архиву туженог архивски депо касније централизован и сад свако од запослених код туженог може кроз дигитализацију да добије сва документа, што су омогућили они који су радили у наведеној служби па и тужилја која је радила на припреми докумената за дигитализацију и да је сваки запослени њега као руководиоца могао да пита шта га занима и да су углавном разговарали о резултатима и условима рада, и исти је остао при ранијем исказу и у поновном поступку односно изјавио да није знао у време распоређивања тужилје да ће радно место на које се тужилја распоређује бити укинута, те да он запосленима није могао да одговоре на питања везана за њихов даљи радноправни статус, већ их је даље упућивао на синдикат, а оценио је исказ тужилје као срачунат на успех која је и сама у свом исказу цитирајући сведока ББ, пошто је тврдила да су знали да ће бити проглашени за технолошки вишак, дала такав цитат који не иде у прилог било каквој тврдњи да је он заиста знао да ће касније она бити проглашена технолошким вишком и добити отказ те да је на овај начин отклоњена противреченост у том делу, као и да се на основу изведених доказа, а предлога за саслушање неког ко је био у хијерархији изнад саслушаног руководиоца у својству сведока није било, нашао да је тужбени захтев тужилје неоснован пошто тужилја није доказала да је тужени тенденциозно извршио њен премештај на послове за које се унапред знало да ће бити укинати, а при том је тужени испоштовао формалну законску процедуру, тужилји је понуђено радно место које је одговарало њеном степену стручне спреме и било систематизовано важећим изменама акта о систематизацији тад код туженог и да је заиста и постојала потреба за радом на таквом радном месту у то време, без обзира на наводе тужилје који се односе на то да није дигитализовала било који документе јер је она утврђено је спремала на том радном месту документе за дигитализацију, односно операција дигитализације није ни била у опису њеног посла, а организационе промене након тога спроведене спроведене су на основу аката који нису поништени или укинати, а то да је тужени тужилји у претходном периоду нудио престанак рада и прелазак у друго правно лице, такође није доказ да је тужени тенденциозно преместио анексом тужилју како би јој после отказа уговор о раду, ово нарочито код околности да према утврђеном не произилази да су сви знали, као што је тужилја тврдила, да ће радно место на које је распоређена анексом бити укинута и да је то све само како би се њој дао касније отказ уговора о раду, при том саслушани сведок ББ који је био непосредни руководиоца тужилји у периоду док је радила по наведеном анексу уговора о раду и не спада у круг највиших руководиоца-

менацера туженог који и нису саслушавани, тужила их није предлагала као сведоке, а терет доказивања чињеничне тврдње коју је изнела, а да су сви знали, био је свакако на њој, те да, према томе, не стоји навод тужиле да је тужени тенденциозно извршио њен премештај на послове за које се унапред знало да ће бити укинати.

Како је постављеним тужбеним захтевом тражено да се утврди апсолутна ништавост анекса уговора о раду као правног посла међу странкама битно је да је одредбама члана 103 Закона о облигационим односима прописано да уговор који је противан принудним прописима, јавном поретку или добрим обичајима је ништав ако циљ повређеног правила не упућује на неку другу санкцију или ако закон у одређеном случају не прописује што друго те ако је закључење одређеног уговора забрањен само једној страни, уговор ће остати на снази ако у закону није што друго предвиђено за одређени случај, а страна која је повредила законску забрану сносиће одговарајуће последице, а да је одредбом члана 9 став 2 Закона о раду прописано да поједине одредбе уговора о раду којима су утврђени неповољнији услови рада од услова утврђених законом и општим актом, односно које се заснивају на нетачном обавештењу од стране послодавца о појединим правима, обавезама и одговорностима запосленог-ништаве су, те да овде нема услова за апсолутну ништавост оспореног правног посла, јер се не ради о случајевима прописаним одредбама које су цитиране.

Како је постављеним тужбеним захтевом тражено да се утврди ништавост целог анекса уговора о раду, а како нису испуњени законски услови за то, пошто тужила није доказала њихово постојање, тужбени захтев је ваљало одбити као неоснован.

Са свега наведеног, потврђена је првостепена пресуда јер је правилан закључак првостепеног суда да тужила није доказала основаност тужбеног захтева. На апсолутну ништавост чије се истицање не гаси, суд пази и по службеној дужности и сам суд није нашао да постоје разлози за апсолутну ништавост пошто је захтевано утврђење ништавости, а разлозима за рушљивост односно поништај анекса уговора о раду, на које је тужила такође указивала у току првостепеног поступка, овај суд се није ни бавио јер то није предмет тужбеног захтева, а да је онда би се поставило питање благовремености тужбе имајући у виду да је подношење тужбе за поништај анекса уговора о раду везано за законски рок који код околности да је анекс уговора о раду из 2014. године, а тужба је поднета, према стању у спису предмета, дана 21.3.2019. године очигледно није могао бити испоштован односно да је 21.3.2019. године поднета тужба за поништај анекса уговора о раду из 2014. године она би морала бити одбачена применом одредбе члана 195 став 2 Закона о раду.

Потврђена је и одлука о трошковима парничног поступка садржана у другом стом изреке јер је донета у складу са одредбама члана 153 и 154 Закона о парничном поступку јер тужила није успела у спору.

Пошто тужила није успела у поступку по жалби, то је одбијен њен захтев за накнаду трошкова другостепеног поступка.

На основу изложеног, применом одредаба члана 390 и 165 став 1 Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" број 72/11, 55/14 и 18/20), одлучено је

као у изреци ове пресуде.

**Председник већа-судија
Предраг Васић, с.р.**

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић